

MALO HUMORJA IN SATIRE**NOVE PESNIŠKE ZBIRKE****JANEZ PREMK: PESMI**

Vsak intimizem ni lirizem,
in ljudska pesem ni boginja,
vendar je blagi domačizem,
za Pesem se živi in krvavi, a ne udinja.

ANDREJ BRVAR: SLIKANICA

Ne mečeš smisla v svet, Ideji na oltar,
od duše do reči podrl si BRV,
vrišče se veseliš živeti, ritma je za AR,
a depoetizacija planeta stara je kot črv.

MARKO KRAVOS: PESMI

Pretočil si studenec v bistro vodo,
za ljudstvo svoje, rast in tiho nežnost,
kot Lorcov vitez ohranjaš trpko vero v usodo,
lepota tenkih medbesedij vkleše vame cvetno bežnost.

NEŽA MAURER: SKORJA DLANI IN SKORJA KRUHA

Klic lastavice daleč od domačije, delo grobo,
deklišstvo, materinstvo, strah in sonce.
A kje je kopje, ki švisti, sunek v novo,
drzni slak na stavbi misli, da pozabiš smrtnost, konce?

FRANCE FILIPIČ: SVETLOBA JE TVOJA USODA

Revolucionarni aktivizem si pregnal iz Človeka,
z muko dvigaš krila zemeljskemu in stvarjem,
zakaj pastel nekdanjih dni pred modnostjo pokleka,
razum besede raziskri, a vendar pada v temnejši zven.

FRANCE VURNIK: PRED ZIDOM IN ONKRAJ

Pradedov zemlja ti mehča asfalt,
roboti v Nič pode Lepoto, ki je absolut,
da liričnost temní zgroženi alt,
ob robu Vélike Samote ždiš razsut.

Če iščeš stapljanje človeka v drugi tek oblik,
boš vlačil prek sveta srce kot zarjavelo brano.
Iskren, zavzet si, res. A pesem večji je malik, zaliže rano.
Dokleši, vzpni se prek zidu. V URNIK vstavi móž podvig.

TROBENTA

Našel sem trobento. Ni bila več čisto nova, toda ko sem pritiskal na posamezne tipke, da bi jo preizkusil, sem ugotovil, da jo je bivši lastnik negoval in čistil, dokler jo je mogel. Najbrž jo je zgubil in zdaj žalostno hodi po mestu in jo išče. Morda je brez nje celo lačen, morda se je zaradi nje celo ubil. Sam sem imel pred trobentami vedno spoštovanje, a še kot otrok sem želel postati velik trobentar. Zdelo se mi je imenitno, biti fant s trobento, da te ljudje že od daleč prepoznavajo in ti prisluhnejo. Kajti kdor ima trobento, se lahko izdvoji, postane ljubljeneč ljudstva, ima svoj krog poslušalcev in občudovalcev.

Ko sem tako premišljeval in jo božal, me je prijel, da bi si jo ponesel k ustom in zaigral nanjo kakšen znan napev. In ker je bilo od želje do mojih ust samo nekaj centimetrov, sem si najdeno trobento nastavil na usta. Takrat pa me je nekdo prijel za roko in mi rekel, da ne smem igrati na trobento. Vprašal sem ga, zakaj ne. Odgovoril mi je, da je na javnih mestih prepovedano trobentati, posebno pa še zgodaj zjutraj. Zahvalil sem se mu za opozorilo in sklenil počakati poldne. Pa tudi opoldne mi ni uspelo trobentati. Neka ženska me je predirljivo pogledala in vprašala, če sem morda nor, ko hočem trobiti prav pred porodnišnico, kjer je še žvižganje prepovedano pa ne bi bilo trobentanje! Res sem stal pred porodnišnico, zardel sem in ji obrnil hrbet. Ker so me prsti že močno srbeli, da bi preizkusil najdeno trobento, sem jo za prvim vogalom ponovno dvignil k ustom. Toda zagledal sem stražarja pred vojašnico, kako mi je žugal s prstom, češ da ne smem trobentati. Ko sem ga vprašal, zakaj ne, je odgovoril, da pri njih trobijo samo v uniformah in le dvakrat na dan, budnico in povečerje in ko sem ga začel spraševati o podrobnostih trobentarske avize, mi je energično ukazal, naj se umaknem, češ da se na straži ne sme pogovarjati s civilnimi osebami. Začel sem se ritensko umikati, nato sem se naglo obrnil in stekel v park. Sedel sem na klop, pobožal najdeno trobento in jo znova ponesel

k ustom. Izza grma je planil čuvaj in mi zagrozil, da me bo zapisal, če bom trobil, kajti v parku morata biti tišina in mir, da si ljudje lahko spočijejo od mestnega hrupa, od avtomobilskih siren, hup in zvočnikov. Ker nisem takoj vstal, me je vprašal, če imam dovoljenje za trobentanje. To me je zbegalo, kajti nobenega takšnega dovoljenja nisem imel. Povesil sem glavo in odšel po peščeni stezi. Zvečerilo se je že, ko sem dvignil glavo in ugotovil, da stojim sredi pokopališča. Odleglo mi je, kajti zazdelo se mi je, da bom tukaj lahko v miru trobental, kakor bom želel. Bil sem prepričan, da ne bom nikogar motil: mrtvi me ne bodo slišali, živih ni bilo na pokopališču. Nervozno sem ponesel trobento k ustom, globoko zajel zrak, zaokrožil z očmi kot Armstrong in oglasila se je melodija, kakršne še nikoli nisem slišal. Nežnost se je mešala z rezkostjo korračnice, hlipanje zaljubljenega slavčka z možatostjo tona, visoki ce je prepljavljajal domoljubni napev. Ko sem nehal, mi je bilo pri duši, da bi zavriskal in se postavil na glavo. Zaželel sem si poslušalcev, rad bi slišal aplavz, skandiranje svojega imena. Ozrl sem se naokrog, toda razen mrličev ni bilo nikogar. Nobenega aplavza ni bilo zame in za mojo najdeno trobento, nobenega navdušenega vzklikanja, nobene spodbudne besede.

Stekel sem v mesto, da bi zatrobil ljudem. Ustavil sem prvega kolesarja, mater z otrokom v vozičku, skupino mladih zaljubljenecv, zamišljenega intelektualca. Hotel sem jim zaigrati napev s pokopališča, hotel sem, da bi tudi oni slišali nevsakdanji glas moje najdene trobente... toda kolesar me je nesramno odrinil in mi zabrusil, da sem tepec, mati me je rotila, naj ne trobim, ker ji bom zbudil otroka, zaljubljeni so mi grozili, da me bodo pretepli, če jih bom še naprej nadlegoval in zamišljeni intelektualci mi je rekel, da me bo prijavil miličniku.

Radost v očeh mi je ugasnila, roke so se mi povesile, moja najdena trobenta je postala težka. Ko sem prišel v svojo ulico, sem jo vrgel po pločniku in zaprl vrata za sabo. Postal mi je jasno, zakaj jo je nekdo pred mano že odvrget.

Brane Šömen

EPIGRAMI IN AFORIZMI

Dostojanstvo laboda nič ne moti, če sega s kljunom
v blatno močvirsko dno.

* * *

Odnose med ljudmi odreja denar, odnose med puškami pa top.

* * *